

تعریف

همایش، یکی دیگر از مداخلات آموزشی است که شامل زیر مجموعه‌ای بزرگی از قبیل کنفرانس، کنگره، سمینار، پانل، سمپوزیوم، مجمع بحث،... می‌باشد. در زیر به اختصار هر کدام از موارد را توضیح می‌دهیم.

پانل:

پانل یا میزگرد روشی است که در آن چند نفر (معمولاً ۷-۳ نفر) دور میزی در حالت رویاروی با حاضرین می‌نشینند و با یکدیگر درباره موضوعی که به گونه‌ای با حاضرین در ارتباط است و اعضای پانل درباره آن دارای دانش تخصصی هستند بحث می‌کنند. در خلال این بحث، ابعاد مختلف موضوع بحث و سایر جزئیات آن عنوان می‌شود و در صورت لزوم، یک جلسه آزمایشی نیز مقرر می‌شود. همچنین پانل باید دارای یک گرداننده بحث ماهر و مسلط به موضوع باشد که بحث‌ها در یک جو غیررسمی و دوستانه به جریان انداخته و در صورت لزوم بتواند مجادله‌ها را آرام و بحث‌ها را متعادل و هماهنگ سازد.

در پانل معمولاً مشارکت و مورد مستقیم حاضرین در بحث‌ها گروهی امکان‌پذیر نیست با این حال معمولاً به حاضرین این امکان داده می‌شود که سؤالات خود را مطرح کنند و یا نقد و اظهار نظر خود را بیان کنند. سؤالات از طریق هماهنگ کننده به یکی از اعضا پانل داده می‌شود.

کنفرانس / سمینار:

روش‌های آموزشی گروهی هستند. معمولاً از افرادی که دارای علایق یا زمینه فکری مشترک و یا قطبی هستند تشکیل می‌شوند. روش بحث ممکن است به شیوه‌هایی مختلفی شامل بحث به دور یک میز بزرگ. بحث به شیوه پانل، سمپوزیوم باشد سمینارها معمولاً با مؤسسات آموزشی علمی و دانشگاهی دربند هستند. اعضا یا شرکت کنندگان سمینار برای اهدافی مانند معادله دیدگاهها و اندیشه‌ها، بحث پیرامون مسائل، نقل تجربیات شخصی، آشنایی با تجربیات دیگران، آگاهی از نظرات جدید و یا انگیزه‌هایی مشابه به دور هم جمع می‌نشینند. درسمینارها شرکت کنندگان به طور انفرادی یا گروهی تکالیفی برعهده می‌گیرند و یافته‌های خود را در جلسات عمومی برای آگاهی از عقاید و توصیه‌های دیگران مطرح می‌سازند. در حقیقت هدف از سمینار مطالعه موضوع مشخص توسط گروهی از اشخاص و تحت رهبری برخی از کارشناسان است.

معمولاً سمینار با پژوهش پیوند دارد و پژوهشگران آموخته‌ها و تجربیات خود را در آن عرضه می‌دارند. درسمینار معمولاً رئیس یا هماهنگ کننده‌ای وجود دارد که نقش رهبری بحث‌ها را برعهده گیرد. برنامه‌ریزی مقدماتی سمینار دارای اهمیت زیادی است. در سمینار سخنرانان با آمادگی قبلی و پس از تدارک اطلاعات لازم حاضر می‌شوند. برخلاف کارگاه، فرایند سمینار به نحوی نسبت که در آن مسائل از ابتدا و احتمالاً نقطه شروع برای گروه مطرح شود و گروه، کار را روی آن در جلسه آغاز می‌کنند. در سمینار تجربیات تازه و به روز مطرح و مبادله می‌شود. معمولاً برای جلوگیری از اتلاف وقت از سخنرانان خواسته می‌شود که از قبل خلاصه مطالب و یا حتی تمام گزارش یا مقاله خود را برای توزیع میان شرکت‌کنندگان آماده و ارائه نمایند.

یک نوع از سمینار یا کنفرانس را اجلاسیه یا کنوانسیون می‌نامند. کنوانسیون‌ها معمولاً در رابطه با گروه‌ها یا سازمان‌های اجرایی تشکیل می‌شود و در آن گروه‌هایی از طبقات و قشرهای مختلف سازمان دورهم جمع می‌شوند و درباره خط‌مشی‌ها و اندیشه‌هایی که درباره سازمان ذیربط مطرح است با یکدیگر بحث می‌کنند. وقتی که کنوانسیون‌ها پیرامون فعالیت‌های سیاسی و یا امور مذهبی برگزار شود آن را کنفرانس می‌نامند.

سمپوزیوم:

تفاوت سمپوزیوم با سخنرانی آنست که از تمامی سخنرانان خواسته می‌شود که همگی درباره موضوع معینی صحبت کنند. سخنرانان مطالب خود را آماده می‌سازند که هر کدام درباره جنبه خاصی از موضوع موردنظر صحبت کنند. فایده این سخنرانی‌ها برای شنوندگان این خواهد بود که آگاهی‌های ضروری را درباره جنبه‌های مختلفی که هر یک از سخنرانان جداگانه درباره آن بحث کرده‌اند بدست آورند.

در سمپوزیوم جزئیات مربوط به نقطه نظرهای متفاوت توسط سخنرانان عرضه می‌شود. معمولاً فرایند تدارک سمپوزیوم بدین نحو است که از سخنرانان دعوت به عمل می‌آید و با دادن فرصت کافی از آنان خواسته می‌شود درباره جنبه خاصی از مباحث مطالبی را تهیه کنند. رئیس سمپوزیوم را افتتاح می‌کند و مقدمه کوتاهی عرضه می‌کند و سخنرانان را به حاضرین معرفی می‌کند و از یکایک آنان درخواست می‌کند که در پشت تریبون قرار گیرند و صحبت کنند. پس از اینکه هر سخنران به کار خود پایان دهد و قبل از اینکه شخص دیگری سخن خود را آغاز کند؛ رئیس سمپوزیوم، مختصری از مطالب سخنرانی عرضه شده با سخنرانی بعدی ارائه می‌کند و احتمالاً نظرات خود را در این زمینه بیان می‌دارد.

سمپوزیوم در شرایطی می‌تواند در هر موضوع مورد استفاده قرار گیرد که تعداد کارشناسان لازم برای بحث درباره جنبه‌ها و دیدگاه‌های مختلف یک موضوع وجود داشته باشد و استفاده از آنان امکان‌پذیر باشد. به‌علت تنوع سخنرانان در سمپوزیوم، این نوع برنامه از سخنرانی تک نفره بهتر است. با این حال سمپوزیوم دارای محدودیت‌هایی نیز هست:

۱. هرگاه سخنرانان مطالب خوبی عرضه نکنند و یا به‌گونه یکنواخت و خسته‌کننده ای آن را ارائه کنند، نتیجه جالبی عاید نخواهد شد.

۲. اگر سخنرانان قبل از جلسه با یکدیگر مشورت نکرده باشند، ممکن است مطالب تکراری درباره یک موضوع ارائه کنند و توافقی نیز میان آنان از نظر حدود و ثغور بحث‌ها وجود نداشته باشد.

۳. در هر حال در سمپوزیوم جایگاه خاصی برای مشارکت حضار در بحث و عرضه دیدگاه‌هایشان وجود ندارد.

۴. سمپوزیوم برای گروهی از افراد مطلع و کارآزموده و دارای کاربرد است که گرایش به «شنیدن» داشته باشند و علاقمند باشند جنبه‌های مختلف یک موضوع تخصصی برای آنان تحلیل شود.

کنگره

تفاوت کنگره را با سمینار و کنفرانس می‌توان در سه جنبه خلاصه کرد:

اولاً کنگره دارای ابعادی به مراتب گسترده‌تر است و معمولاً در آن گروه زیادی شرکت‌کننده و سخنرانی‌های متعدد مشارکت دارند و هر گروه ممکن است از سراسر یک کشور یا حتی کشورهای دیگر شرکت داشته باشند و از این نظر است که کنگره‌ها را به دو گونه ملی و بین‌المللی تقسیم می‌کنند.

دومین تفاوت در خصلت ادواری کنگره است. سمینارها و کنفرانس‌ها معمولاً حالت موردی دارند (مگر در موارد خاص) و حال آنکه کنگره‌ها معمولاً ادواری هستند و هر چند سال یکبار تشکیل می‌شوند. بیشتر کنگره‌ها را در حال حاضر انجمن‌های علمی و تخصصی در رشته‌های مختلف برگزار می‌کنند و فاصله زمانی برگزاری کنگره معمولاً یک تا پنج سال است.

سومین تفاوت از نظر سازمان‌دهی آن است که هر کنگره معمولاً دارای تعدادی کمیته تخصصی ممکن است برنامه‌های آموزشی معینی در قالب بازآموزی و نوآموزی اجرا شود. به این جهت است که کنگره دارای سازمان گسترده‌ای است و به غیر از جلسات عمومی و کلی، دارای شعب متعدد تخصص نیز می‌باشد.